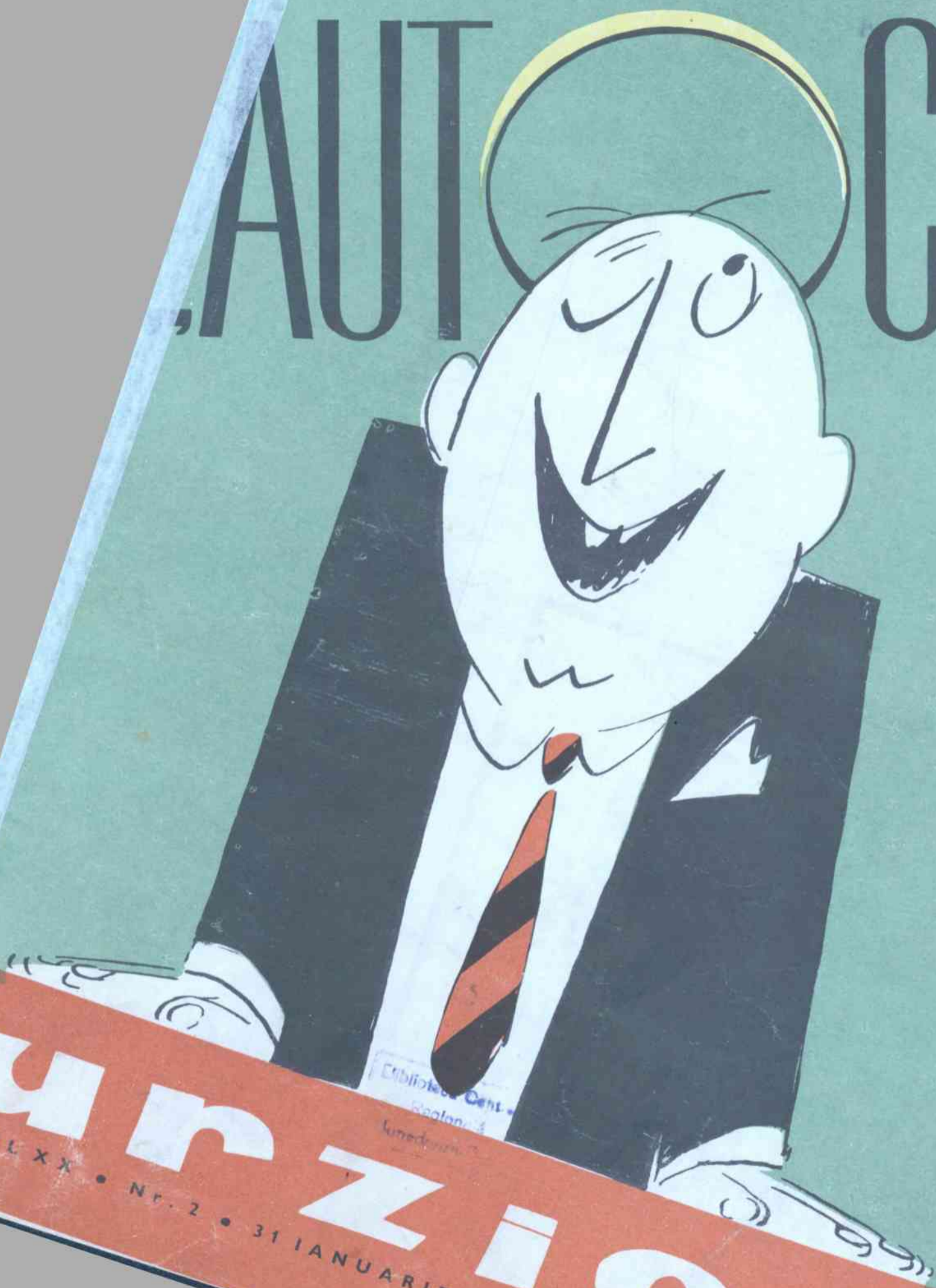

A. POCH

AUTOCRITICA

A. POCH '68

crizica

ANUL XX • Nr. 2 • 31 IANUARIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

— Hai să trăiești, maistre!
 — Să trăiți, vă salut, luați loc, cu ce vă servesc?
 — Un sfert de vin!... Ori nu dai cu sfertul?
 — Ba da, cum să nu, se poate? Pofțiți!
 — Și un sifon! Ori nu mai ai sifon?
 — Este, cum să nu fie! Pofțiți!
 — Mulțumesc! Hai noroc!
 — Să trăiți!...
 — Hm... Bun vinul! Aș fi mâncat și doi mici, dar păcat...
 — De ce păcat, vă rog?
 — Păi grătar servești numai seara, nu?
 — Vă face doi mici imediat, se poate? Vine...
 — Cum nene, dai drumul la grătar de dimineață?
 — De ce nu?
 — Păi nu se obișnuiește...
 — Cu ce nu se obișnuiește omul? Pofțiți! Sint delicioși!
 — Ia să văd... hm... da... sint gustoși... Dar când îți rămân o zi, două, ce faci cu ei?... Pui bicarbonat, nu?
 — Nu!
 — Dar ce pui în ei?
 — Nu pun nimic, că nu rămân!...

— Aha... Ia uite, domnule... Ai o chiflă? Dacă nu-i proaspătă, nu fac scandal că... înțeleg.
 — Vai, dar e proaspătă, pofțiți, caldă...
 — De unde, nene?
 — De la chioșc, de unde? Cum îi vine piine, sint primul...
 — Și ai totdeauna piine proaspătă?
 — Absolut!
 — Bravo nene!... Dar vii așa devreme?
 — Sigur!
 — Și când pleci?
 — După ultimul client!...
 — Și dacă stă peste ora închiderii?
 — Ce să-i fac?
 — Să începi să mături...
 — Aoleu!
 — Sigur! Pui scaunele pe mese! Stingi luminile, deschizi ușile, și pleacă el!
 — Nu fac eu asta să mă tai!
 — Păi altfel nu pleacă! Numai așa pleacă!
 — Știu! Pleacă, dar nu mai vine!
 — Și stai?
 — Stau!
 — Dar dumneata n-ai casă, n-ai masă, n-ai familie?
 — Păi de-aia stau! Că am!...

— Fii dom'le serios! Asta-i bună! Să fii așa, la dispoziția oricui îți intră în prăvălie! Asta-i servilism!
 — Să știți că, după mine, comerțul este singurul domeniu în care servilismul este obligatoriu! Clientul trebuie să aibă atitudine de comandă și noi să-l servim! Altfel nu-i comerț! E ședință! Și cu ședință nu se face planul...
 — Păi de la plan ai dumneata piinea?
 — Dar de la ce?
 — Dumneata nu manipulezi carne, brinză, băuturi, alimente? N-ai cintar? Și pe urmă n-ai auzit de manco, perisabilitate? Dacă aplici toate astea poți să închizi înainte de ora închiderii!
 — Să știți că metoda mea cu serviciul bun ține cit lumea! Metoda cu cintarul ține o vreme, dar pină la urmă... tot vine ora închiderii...
 — Cine nu riscă, nu câștigă!
 — Una e să riști bani și alta e să riști ani...
 — Fii nene... ooo... ia uite ce s-a umplut! Ce-i cu ăștia! Un control?
 — Ce control, maistre? Clienți...
 — Atît de dimineață? Nemaipomenit! Și ce le dai?

V. TIMOC

NU SERVIM
CEAI

— Întrucît astă-vară ne-ați criticat că servim numai de vanilie, vă anunț că avem și de fistic, cacao, lămîie, alune...

Motiv

de MIRCEA BONDA

...Buzele îi ard
 în flăcări
 fără nici un fel de fard.
 Ochii-i scapără prin lume
 vii
 ca două glume bune.
 Mijlocelul ei —
 o strună
 mlădioasă de chitară.
 Vîntu-i cade la picioare,
 arborii se înfioară...
 Sîinii — doi boboci de floare
 ageri,
 tineri
 și fierbinți,
 numai buni să mi te scoată
 și din fire,
 și din minți.
 Zimbetul :
 O dimineață
 însorită
 chiar pe ceață.
 O, frumoasă e cînd trece
 veselă, cu pasul lin :
 un Renoir fugit din ramă
 viu, fierbinte și calin...
 O privește lung și tace,
 prins de-un gînd absurd și șui :
 ce mai curte i-ar mai face...
 ...de n-ar fi nevasta lui.

Stăteam întins pe pat cu ochii la plafon și-mi storcean creierul în speranța unei idei pentru numărul de Anul Nou. De când mă știu numărul de Anul Nou îmi provoacă cele mai teribile dureri de cap. De Anul Nou trebuie să fiu în mod obligatoriu mai deștept decît în tot restul anului, trebuie să am haz cît am avut în cele unsprezece luni la un loc, trebuie să dau dovadă de o

te uluitoare, de un spirit strălucitor, în sfîrșit dacă nu dau de Anul Nou ceva care să rupă inima tîrgului se uită toți la mine cu milă și îmi scot diverse zvonuri de ramoliment: «Ce vrei, dragă, scrie de 20 de ani, are dreptul și el» sau «De unde vrei, frate, să mai scoată, ce-i el, mașină electronică de umor?» sau «Obosește omul numai citind zi de zi, dar el care a scris! Gata!» sau «Păi sînt vreo cinci ani de cînd nu le mai scrie el. Are pe unu'...»

Așa că vedeți dumneavoastră de ce în preajma Anului Nou, cînd toată omenirea se bucură în așteptarea Revelionului, eu am o figură de parcă aș fi în așteptarea ghilotinei.

Am început deci să recapituliez în gînd tot ce scrisesem în cursul anului. Am luat număr cu număr. Era liniște, soba rîspindea o căldură plăcută, veioza lumina portocaliu ca la teatru. Deci, în ianuarie am scris, da, reportajul, în februarie schițele cu... da, în martie...

Dar șirul gîndurilor îmi fu întrerupt de niște bătăi discrete în ușă. Cine să vină la ora aceasta tîrzie de noapte? Am coborît din pat, am intrat în papuci și am deschis. În fața mea, două femei și trei bărbați, necunoscuți, dar toți foarte zîmbitori și cu niște figuri inocente. Am rostit mirat:

— Dumneavoastră?

Au răspuns în cor:

— Cu dumneavoastră.

— Toruși, făcui nițel iritat, la ora aceasta, omul mai doarme...

— Da, făcu unul din ei cu emfază, dar noi știm că dumneavoastră nu dormiți niciodată! Știm că sinteți gata oricînd să săriți ca să salvați și să curmați, ca să lichidați...

— Intrați! l-am întrerupt eu deoarece începusem să am impresia că mă ia peste picior.

Au pătruns în cameră în monom, jenați, timizi și abia dacă s-au așezat pe marginea scaunelor. Parcă nici nu atingeau scaunele. Mă priveau toți zîmbind și păreau extrem de încințați că mă văd.

— Ei, făcui eu, ce s-a întîmplat?

Se priviră unul pe altul. În sfîrșit, unul dintre ei își luă inima în dinți și se ridică.

— O să încep eu. Eu sînt...

Un vis de Anul Nou

Și își spusese numele.

— Vă amintiți de mine?

Făcui un efort să-mi amintesc numele.

— Parcă.

— Da, se grăbi el. Să vă ajut eu.

Ați scris despre mine într-un număr din februarie. Că sînt șperțar. Că iau ciubuc. Mamă, ce-am pățit! Dar... am fost fericit. Acum am venit să vă mulțumesc.

Eu cam înghețasem.

— Mm... da... frumos... bravo...

El se așeză mai temeinic pe scaun. Prinsese curaj.

— Și aș vrea să vă mai rog ceva.

Să-mi dați o amintire...

— O amintire? Mă rog...

Eram teribil de încurcat.

— Sigur... cu plăcere, dar ce v-aș putea oferi?

— Un ochi!

Am căzut de pe scaun, dar mi-am revenit repede. Nimeni parcă nu observase prăbușirea mea.

— Un... un... un ochi?

— Da! Ochiul dumneavoastră formidabil care vede tot. Să-l am tot timpul, ceas de ceas, zi de zi, în fața mea, ca să mă păzească de ispită, vă rog...

— Bine dar, făcui eu năucit, un ochi este...

N-apucați să termin vorba, că el întinse mîna, harșt!, și introduse ochiul meu în buzunarul lui.

— Mersi! spuse și se așeză.

Se ridică una din cele două femei, mică și grasă, mai mult lată decît înaltă. Eu încă nu-mi revenisem din surpriză, dar ea începu:

— De mine ați scris într-un număr din aprilie, făcu ea cu glasul mîeros. Ați scris că dau clienții afară din magazin, că din cauza mea nu se face planul, că ascund mărfuri sub tejghea, că...

— Și... și... bolborosii eu, nu era adevărat?

— Ba da, făcu ea cu toată gura, cum să nu. Dar nu vă spun ce haz avea articolul. Vai ce-am mai ris! Cu lacrimi! Uite, cînd îmi amintesc, că-l știu pe de rost, mă pufnește risul. Ha, ha, ha...

Și rise vreo cinci minute. Eu rămăsesem stană de piatră.

— Și... și... de ce-ați venit?

Se aplecă spre mine.

— Maestre dragă, fără o amintire nu plec de aici.

Speriat, m-am tras înapoi cu scaunul.

— Și ce vrei să-ți dau eu... că n-am nimic... ce vrei...

— O mîna! mîna cu care ați scris! Să o am alături toată viața ca să nu mai greșesc, să o pun în ramă, în camera mea sau la serviciu, vă rog ajutați-mă în continuare!

M-am ridicat furios.

— Te rog foarte mult să...

— Mersi! spuse ea și în clipa aceea văzui că mîna mea dreaptă se și afla în mîna ei.

Am căzut pe scaun, distrus. Mă treceau toate nădușelile. Ei zîmbeau cu cel mai nevinovat aer din lume.

— Eu, se ridică al treilea, trebuie să vă mulțumesc pentru articolul ce mi l-ați dedicat într-un număr din iunie. Ați fost formidabil! Ați scris că fur. Și furam. Dar nu mă știa nimeni. M-ați făcut celebru în întreprindere, în oraș, pe strada mea, în bloc! Copiii se țineau cînd după mine și-mi strigau «nenea hoțu', nenea hoțu'», după aceea s-a ținut după mine și miliția, apoi...

L-am întrerupt:

— Ce amintire vrei?

— Nasul! Nasul cu care m-ați mirosit, maestre, nasul datorită căruia eu am pornit pe calea cea bună,

adică o să pornesc, că mai am doi ani, nasul care...

— Nu ț-l dau! răcnii eu.

— Mulțumesc din suflet! răspunse el și-l văzui cum introduce nasul meu într-o cutiuță pe care o scosese din buzunar.

Mi-am dat seama că dacă nu fac ceva aveam să mă prefac în piese separate, fără perspectiva de a mă înșuruba la loc.

M-am ridicat și, arătîndu-le ușă cu singura mea mîna netransformată în suvenir, am strigat:

— Afară!

Ei însă parcă nu auzeau. Continuau să șadă, să zîmbească, iar cea de a doua femeie se ridicase și vorbea. Nu auzeam ce spunea, pentru că răcneam. Mă repezii la ei, începui să-i inghesui spre ușă, să trag de ei, dar nimic. Repezii în sfîrșit un pumn, singurul pumn pe care-l mai aveam, dar simții o durere teribilă și... deschisei ochii. În cameră era în continuare plăcut, cald, liniște și eu repezisem un pumn în perete.

Eram transpirat ca după o baie de aburi. Îmi pipăii nasul. Era. Ochiul. Era. Mîna. Era.

Coborii din pat, încă tremurînd, Soarele de decembrie intrase de mult pe fereastră. Începu să mă îmbrac cu gîndul la groaznicul vis, cînd observai că factorul îmi introdusese un plic sub ușă. L-am deschis și am citit:

«Dragă tovarășe,

Cooperativa noastră din orașul X, despre care dv. ați scris de curînd o pagină întreagă, vă mulțumește pentru minunata dv. inițiativă. Întrucît se apropie Revelionul, noi, vechea conducere a cooperativei, am dori ca pînă la venirea noii conduceri, să avem prilejul de a vă cunoaște. De aceea vă invităm cu dragoste să petreceți Revelionul în mijlocul nostru întrucît am pregătit de toate, fel de fel de bunătăți, băuturi, muzică, iar pentru dv., în mod special, citeva surprize.

În speranța că veți da curs, vă așteptăm cu iubire, admirație și recunoștință.»

Semnat indescifrabil

Și am ieșit din bloc pe scara de serviciu.

SORIN RĂȘCANU

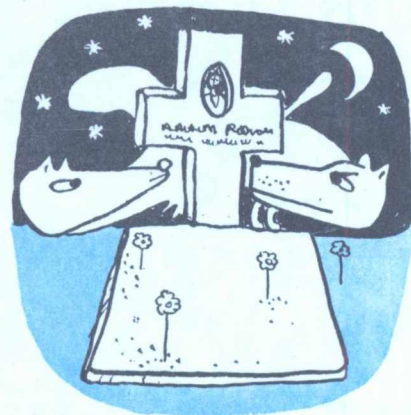
Redumare

Un lup și-o vulpe hârtuiți
 Mai multe ore-n șir
 De niște ciini voinici și îndârjiți,
 Ajunseră-ntr-un cimitir.
 Cei doi fugari stătură ce stătură
 Cu sufletul la gură
 Cam pînă pe-nserat
 Cînd nu mai se-auzi nici un lătrat.

Acum păseau sfioși printre morminte,
 Dar lupul o luase înainte,
 Întinzînd pe lingă niște cruci.
 — Unde te duci?
 Îl întrebă roșcata curioasă,

Mai bine hai să ne-ndreptăm spre casă.
 — Mai stai puțin că nu e nici o grabă,
 Și, deocamdată, am puțină treabă :
 Citesc ce-i scris pe fiecare
 Din pietrele acestea funerare,
 Atent și pe-ndelete :
 Doar laude mărețe și regrete
 Spre pomenirea celor decedați,
 Păcat de-ațiția oameni minunați
 Care-au plecat pe neîntoarse căi,
 Dar oare unde-or fi-ngropați cei răi?

Traducere din limba greacă
 în versuri de
 MIRCEA PAVELESCU

Des-tine

DE AUREL FELEA

M-am întîlnit alaltăieri cu un cui guraliv,
 Bine înfipt în peretele respectiv ;
 Și mi-a vorbit sus-pomenitul cui
 Despre misiunea și indispensabilitatea lui.

Mi-a spus, filozofînd despre destine :
 — Nu știu, zău, ce s-ar întîmpla fără mine!
 Nu c-aș fi vrut,
 Dar la început,
 Prin repartizare, acum un an,
 M-am ales cu-un tablou de Luchian,
 Care și astăzi, vezi bine,
 Stă agățat de mine!

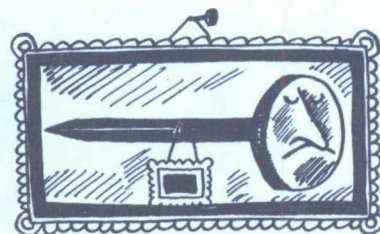
Îți dai seama ce răspundere am?
 Nu fixez acolo un raft, un geam,
 Un cuier sau o poartă!...
 Sînt, mă-nțelegi, util în artă!
 Destinul meu nu e ușor,
 Dar cetățeanul mi-e recunoscător
 Că-l duc pe Luchian în spinare!...

Desigur, a rămas un pictor mare,
 Dar fără mine ce s-ar face oare?
 Și dacă nu eu, cine
 L-ar pune în valoare, l-ar susține?

...Tot perorînd astfel despre destine,
 Uitase cuiul că în magazine,
 Opt ore pe zi — sau șaisprezece —
 cum e programul,

Cuiele se pot găsi cu kilogramul,
 La fel ca mazărea sau ca maștinul...

...În vreme ce — totuși — Luchian
 A fost unul!...

AMINTIRI DIN TEATRU

UN REVELION TRAGIC

Există — de cînd scena și actorii — o tradiție (era să mă iau, după unii și alții, și să scriu «o veche tradiție») în teatru, ca — la ultimul spectacol al unei piese — actorii să-și facă farse unii altora, eventual autorului, dacă e în viață și în sală și — implicit — publicului, care se află și într-una și într-alta.

Dintre nenumăratele farse cărora le-am căzut victimă, direct sau indirect, ca autor, îmi amintesc una care mi s-a făcut de un Revelion, adică «de sezon» cum s-ar zice în momentul de față.

Era prin 1948—1949, nu mai țin minte exact.

La «Teatrul Modern» se juca, aproape de un an, piesa mea «Al optulea păcat», pusă în scenă de neuitatul meu prieten Aurel Ion Maican.

În tonul ei general, comedie — în conflict, dramă și, în final, tragedie — piesa era servită (nu «deservită») de o admirabilă echipă de actori: Ion Iancovescu, Al. Giugaru, Ion Manu, Ionescu Gion, Ghiță Damian, Irina Răchițeanu, Tamara Vasilache, Elena Aramă și alții.

În noaptea de revelion avea loc ultimul spectacol în Capitală, a doua zi, trupa, urmînd să plece într-un lung turneu.

Înainte de a ajunge la «chestia propriuzisă», trebuie să spun că — în finalul piesei — Ionescu Gion era împușcat de Elena Aramă (pe care o «nenorocise» în cursul acțiunii).

Spre norocul meu, fiind ocupat cu ale Revelionului, nu am asistat la acest ultim spectacol.

M-am întilnit însă, în chiar seara aceea — fiind invitați în aceeași familie — cu un vechi

prieten, în acel moment consilier de curte de apel.

— Știi, dragă Tudore — îmi spune el — că ți-am văzut piesa astă-seară, la «Modern». Te felicit, mă! Admirabilă lucrare! Dar, să nu te superi însă că sînt sincer cu tine și ți-o spun în față: n-am înțeles finalul, măi!

— Mă mir, că e foarte clar, dragă.

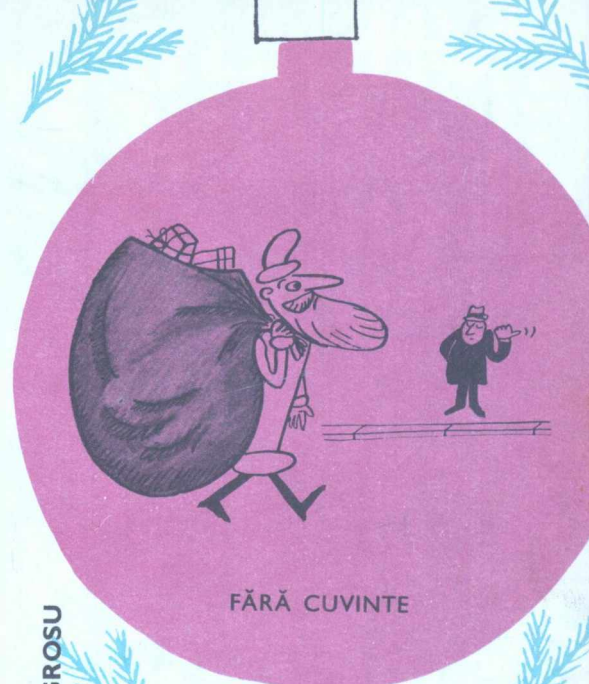
— Clar-clar, dar nu e logic! Mă rog! Dactilografa, îl împușcă pe director (adică, Elena Aramă, pe Ionescu-Gion). Perfect! Dar, «ca ce chilipir» îi împușcă pe urmă și pe Iancovescu și pe Manu și pe servitor și pe dama voalată și pe toți care intrau în scenă, după prima detunătură? Pînă la urmă, înainte să se împuște și pe ea, am crezut că trage și în noi, în spectatori....

Am rămas incremenit! Amicul meu era reputat ca un om serios, ca să-i ardă de glume. Prin urmare, nu l-am contrazis, inchipuindu-mi că de cînd nu ne mai văzusem, a sărit, omul, «de pe linie».

A doua zi, la prînz, m-am dus la gară să conduc trupa care se imbarca în vagoane pentru Ploiești, sub supravegherea lui Maican, care era și conducătorul turneului.

Firește, i-am povestit imediat pățania mea din ajun cu consilierul.

— Are dreptate, consilierul dumitale, dom' Dorică! (Așa îmi spunea, săracul!). Aseară — fiind ultimul spectacol al piesei, în Capitală, — conform tradiției, am învățat-o pe Elena Aramă să-i împuște pe toți care intră în scenă în final și, la urmă, să se sinucidă. Și ai avut mare noroc că n-ai venit la teatru să ieși la aplauze, că te împușca întii pe tine, autorule!...

DESENE: M. GROSU

A. ANDRONIC

— Hei, tot nu vrei să ne spui unde ai găsit cizmulițe îmblănite??!

- CRONICĂ RIMATĂ -

ANUL VECHI VORBEȘTE

de MIRCEA PAVELESCU

Nu cred că sînt motive destul de-argumentate
Să țipi de bucurie cînd miezul nopții bate
Și cînd îți pleacă anul cu care te-ai deprins
Poftindu-l să se-ndrepte urgent spre Necuprins.
În clipa despărțirii, cum, nici un vag regret
Nu vâ umbrește fruntea? Nici un suspin discret
Nu-și picură tristețea în cupele cu vin
Băute pentru anul cel nou? Nici un suspin
În amintirea celui care-a plecat? Cum oare
Puteți avea în suflet atîta nepăsare?

— Hei, dumneata, amce, cu vinul pe mustață
Știi că la miezul nopții pierduși un an din viață?
Și cum te vîd cam lacom și congestiv și gras
Mă-ntreb așa-ntr-o doară: cîți ți-or mai fi rămas?

Și dumneata, femeia-ngrijită care ești,
Va trebui probabil să-ncepi să te vopsești,
Nu ca să fii la modă, din excentricitate
Sau din cochetărie, ci din necesitate
Căci noul an, micuțul intrat grăbit pe ușă,
Își are pregătită cutia cu cenușă,
Din care pe-ndelete, cu-atenții speciale,
Va presăra cinci fire și-n părul dumitale.

Iar tînărul acela cu fața-mbușorată
Se bucură desigur c-o să devină tată

Și c-o să doarmă bine cu vata în urechi,
Uitînd că noaptea nunții i-a fost în anul vechi
Cînd se ruga patetic, șoptînd încetîșor,
«O timpule, de astăzi oprește-te din zbor»...
Și totuși ia priviți-l cît de indiferent e
Cînd îi aduc aminte de-acele dulci momente!

Iubiților, în anul cel vechi pornit la drum
Ați dus-o cît se poate de bine; eu știu cum
V-ați strădui, prieteni, în fiecare zi,
Ați fost destoinici, harnici, cinstiți și grijulii...
Nici chiulangii parcă n-au dus-o foarte rău.
— O sută de destoinici, hrănesc un nătărău —
Ați fost precum se spune, o conștiință trează.
Pe mine viitorul nu mă interesează,
Dar ceea ce mă doare, am spus-o la-nceput,
E detașarea voastră ușoară de trecut,
Și asta mă jignește. Eu care-am stat un an
Amestecat prin scripte cu cifrele de plan,
Eu care-am fost un vajnic stimulator la luptă,
Mă simt în seara asta ca o batistă ruptă
Pe care gospodina o zvîrle la gunoi.
Scuzați-mă că-s încă la masă printre voi
Și că v-am spus o sumă de lucruri neplăcute,
Dar parcă nu-ți convine cînd ți se spune «Du-te»!
Acum mă duc, rămîne în loc moștenitorul
Și spuneți-i: «prezentul creează viitorul».

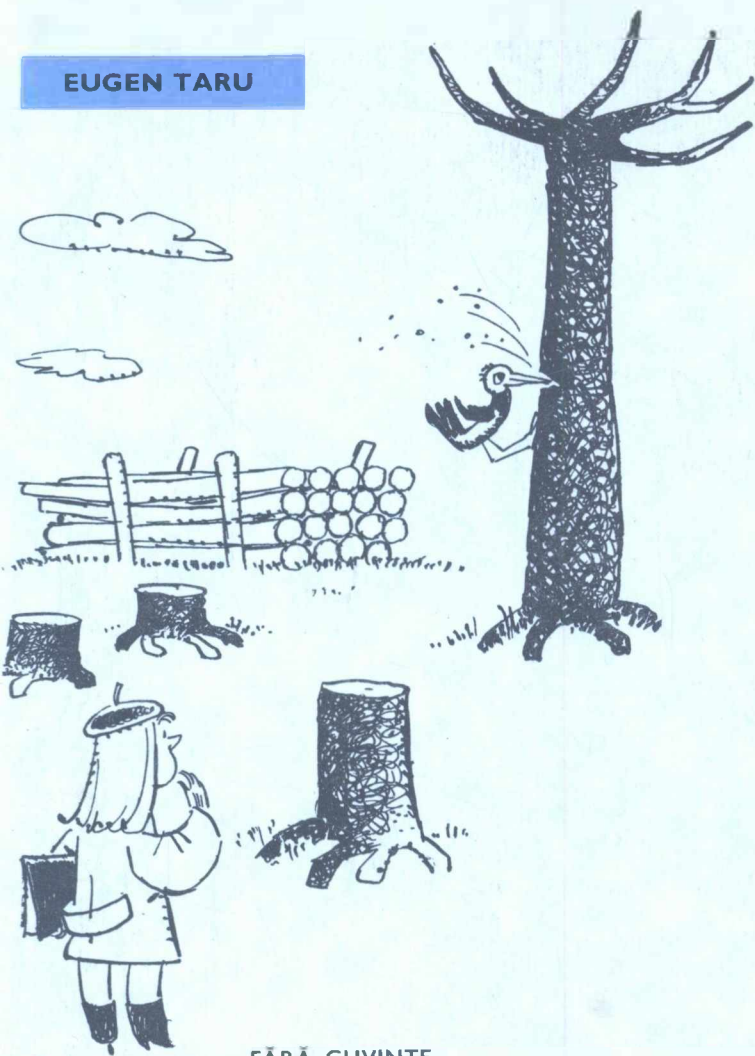
POMPILIU DUMITRESCU

— Lasă c-așa-mi trebuie, dacă mi-am luat un «mototol» ca tine!!!

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

Surprize LA patinoar

Patinoarul Floreasca. Gheața diamantină străluce în razele vesele ale frumoasei ierni bucureștene, copiii îmbujorați coregrafiază și se minunează de noutățile cu care i-a fericit administrația. Spre bucuria părinților grijulii anul acesta bufetul s-a mai lărgit, atât în spațiu cât și în sortimente. La deschidere, a fost închis și n-aveai cum să apreciezi direct diferențele față de anul trecut. Dar oricum, nu moare nimeni de foame ori sete, că doar sintem în oraș și la numai jumătate de kilometru distanță poți găsi orice-ți pofteste inima.

Atenția unanimă este însă atrasă de cele două impozante și albastre aparate ultramoderne așezate simetric în hall-ul adăpostit, lucrare admirabilă în fața căreia, vorba unui umorist mort demult, îți vine să nechezi de admirație și al căror scop este să stringă în jur copiii patinatori într-un număr cât mai reprezentativ. Mașinăriile sînt paralelipipedice. Au fost aduse din import, inaugurate odată cu sezonul curent al Patinoarului — drept care s-a și pus numaidecît pe ambele, vizibil, eticheta *Defect*. Fiind defecte, adică nefuncționind, ele pot naște cele mai pitorești ipoteze printre privitori și, într-adevăr, efortul fanteziilor înconjurătoare nu e deloc de disprețuit.

— Astea-s pentru sifon — explică un adolescent țuguiat — introduci o monedă și iese lichid.

— N-are cum să fie pentru băuturi, fiindcă atunci ar fi pahar. Dar aici nu-i pahar. Și fetița cu cozile rotite pe creștet expune o opinie proprie: de aici ies sandvișuri iar de dincolo caramelle.

Și părerile se învălmășesc stol:

— Ba eu cred că ouă fierte.

— Nu e cumva tonomat?

— Precis că-s cîntare. Pui leul și iese biletul cu greutatea.

— Și dacă nu iese?

— Tăticul meu mi-a povestit că a văzut un robot. Și ce credeți că făcea?

— Ia să auzim, ce făcea tăticul tău, ia zi-i, ia...

— Țsta nu-i robot. Toți roboții funcționează.

— Atunci e un dulap.

— De ce le-o fi adus oare?

Din cînd în cînd o voce anonimă, amestecată și indiferentă, îi imprăștie cu persuasivul și curtenitorul îndemn «mai plecați de-acolo, der-

bedeilor!». Copiii, în genere foarte simții, privesc cu o curiozitate amuzantă și ușor reprobantă spre locul de unde ar putea veni glasul și se reped chicotind pe gheața, care e, totuși, mult mai curată.

E de presupus că, undeva, în cadrul administrației un sufler fleșcăit a bifat instalarea aparatelor și apoi a adormit în scorbura pentru a hiberna pînă la dezghețul viitor.

Principalul e însă că funcționează Patinoarul și că gheața e tare ca un cap de lemn, spre satisfacția deplină a tuturor celor interesați.

*
oglinzi

RODICA TOTT

MOȘTENIRE

Se vede că printre străbunicii mei a existat un bufon.

Altminteri, nu-mi explic de unde am moștenit gustul umorului și elasticitatea de acrobat a piciorului.

Numai că străbunicul meu a uitat să-mi lase moștenire și niște regi cu gogorițe ca să pot face glume istorice despre cum iubesc, cum poruncesc, cum se plimbă...

Pușchea pe limbă!

Bufonul acela străbun

n-a fost chiar atât de nebun!

SCHIMB

Schimb — tot ce-am agonisit cît am trăit : experiență, avere, glorie, iubire, prestigiu moral pentru — același lucru dar mai central.

SALUT

*În fața strofelor cu simetrii bizare, în fața metaforelor cerebrale, în fața ideilor mumificate, din care nu vezi decît tifonul în care au fost înfășate, în fața semnăturii ce așteaptă în port : Jos pălăria!
(Evident, ca la mort.)*

FRED GHENĂDESCU

— Bine, vii la Revelion neras?!

— N-am venit la Revelion. Sint de la dejun și aștept ciorba...

SĂGETĂTORUL
«Eros», drept săgeată fină
Să dea orice fată gata,
Folosește o mașină
Că e iute ca săgeata.

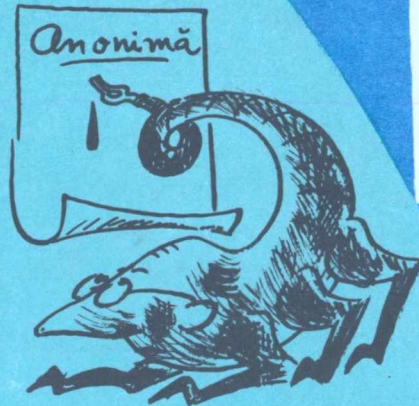
CAPRICORNUL
De o lună incheiată,
Strada stă neluminată.
Trecătorul, ca prin ceață,
Vede zodia în față.

BALANȚA
Sfidindu-te cu aroganță,
Își ia salariul bilunar,
Făcînd din posturi o balanță
Pe care stă ca-n balansoar.

LEUL
Își umpluse portmoneul
Tot mereu, lună de lună.
Însă, pîn-la urmă, leul
Nu i-a fost zodie bună.

SCORPIONUL
Cu minciuni își umple topul
De hirtie și, tenace,
Socotește: — Horo-scopul
Scuză orișice mijloace!

FECIOARA
Zodia, e clar,
O găsești ușor
Ori în calendar,
Ori în cărucior.

VĂRSĂTORUL
Șoferul cu cisterna își ia zborul,
Dar pe șosea mergînd cu nepăsare
Pe unde trece-n goană «Vărsătorul»
În urmă...Calea Laptelui apare.

ZODI-AGUL

URZICI

PESTII
Inima în el tresaltă:
— În sfîrșit, doi pești în baltă!
Nu mă-ntorc fără recoltă!
...Dar sînt peștii de pe boltă.

GEMENII
De o vreme, între semeni,
Au ajuns un fenomen.
Îți dai seama că sînt gemeni,
Dar nu știi de care gen.

BERBECUL
Cînd berbecul e pastramă,
Nu-l mai tai cu nici o lamă
Și îți spui cu disperare:
— Doamne! Ce zodie tare!

ABATOR

A. POCH

— Vai papa, ce-ți trece prin cap? E Anul Nou!!!

H. ȘTEFĂNESCU

— Noi serbăm întotdeauna Revelionul pe 2 ianuarie! E mai puțină aglomerație...

- ★ ● Curat mai era purcelul ăsta de pe tavă: pînă în ultima clipă l-au ținut în baie...
- ★ ● Mișu mi-a dat să beau o sticlă de vin din 1900. Deci, vechi de 68 de ani. Bun vinul, dar sticla cam mică. Pentru vîrsta ei putea să fie mai mare...
- ★ ● Vecinul de masă, pe semne vinător pasionat, mi-a povestit că, odată, la o vînătoare, numai o minune i-a salvat viața: un glonte rătăcit s-a oprit în niște monede din portofelul ce-l purta în dreptul inimii. M-a întrebat ce părere am despre această întîmplare. «Ce părere să am?» i-am răspuns. «Au fost niște bani bine plasati».
- ★ ● Îngimfățul ăsta de Mitică mă face să gîndesc că, în general, nu

In vino
veritas

sîntem nici atît de proști pe cît cred alții, dar nici atît de deștepti pe cît credem noi...

● Se joacă «perinița». Acum se sărută Gică cu Fifi. Fiecare dintre ei are cite un dinte de metal. Așa că ăsta nu mai e sărut. E duel...

● Am adus acasă un brad, din care să fac pom de iarnă. Afară părea mic, dar în odaia mea, cam scundă, atinsese tavanul. Ce ți-e și cu brazii ăștia mărunți! Numai în locuri mici par și ei mai falnici...

● Al naibii tip, Costucă ăsta! Și-a sărutat partenera de dans, cînd se aflau sub ramura de visc. Sub motiv că ăsta aduce noroc. Dar și ea: l-a palmuit, sub motiv că luptă împotriva superstițiilor...

FRED FIREA

CARNAVAL

NELL COBAR

— În sfîrșit, uite-i pe soții Vasilescu fără mască!

DORIN DIMITRIU

FĂRĂ CUVINTE

DE MIHAIL JOLDEA

— Te-ai și întors, Mitică?
— Îhi!
— Și ce faci mutra asta de lămie nevindută?
— Eh! Mai bine nu mă duceam! Că n-am și eu parte de o deplasare mai ca lumea... să-mi meargă și mie în plin.

— În plin? Pe teren?
— Da, mă! Și ce te miri ca ăla la poarta nouă?

— Cum să nu mă mir, Mitică, dacă te-am auzit strigând «Ura» când te-a trimis șeful pe teren!

— Mai bine nu mă trimitea! Nu știu cum fac unii, măi Costache, dar le merge! Mie, aș! Ascultă și tu să vezi ghinionul naibii! După cum știi am plecat în provincie unde m-a trimis șeful. Este?

— Este.
— Caut cameră la hotel. Ioc! Ei, ce te faci, Mitică? Drumul lung, oboseală slavă domnului, și nici o cameră. Caut în stînga, caut în dreapta, nimic mă fratele meu! Și deodată... ce mai! Cînd e să ai noroc, ai și pace! Tocmai pleca o pereche; soț și soție. Dau asaltul cel mare.

— Tovarășe, iau eu camera!
— Păi, e cu două paturi!
— Poate fi și cu zece.
— Și dacă mai vine cineva?
— O iau singur. Nu primesc pe nimeni! Nu-mi place să dorm cu nimeni în cameră... sînt pudic!

Iau cheia, plătesc, mă urc... și ce să-ți spun, Costache... un vis! Baie, cameră mare, mobilă fină etc. Am început să cînt de unul singur ca un flăcău. Așa da! Fac un duș fierbinte, fierbinte și unul rece, rece, mă schimb și cobor să caut un local, că eu nu pot dormi dacă nu mînînc o friptură în singe. Și cînd cobor, măi Costache... să innebunesc nu altceva! Cine crezi tu că era în hol!

— Nevastă-ta!
— Ia nu mai cobi! Ce să caute nevastă-mea după mine?

— Șeful!
— Ei pe naiba, șeful! Crezi că altă treabă n-are!

— Atunci cine?
— Cînd ți-oi spune leșini!
— Spune odată și nu mă mai innebuni!

— Costache!!!
— Zi!

— Măi fratele meu, nu-ți vine să crezi!

— Mitică, îți trag palme, mă-n-țelegi? Spui ori nu spui? Că doar n-o fi fost bunicu-tău!

— Brigitte Bardot!
— Cine? Fugi mă că ești nebun! Ce să caute Brigitte Bardot acolo?

— Măi Costache, tu auzi ce-ți spun ori nu? Brigitte Bardot leită poleită!

— Aaa! Semăna cu ea?
— Cap tăiat, Costache, nu altceva! Acu'tu mă știi pe mine! Sînt mort după tot ce e frumos. Mă opresc să-mi îndrept cravata. Brigitte se ruga de hotelier. ăla, omul dracului! N-am și n-am! Nu știu cum își aruncă odată ochii la mine și îi spune zinei: — D-lui are o cameră cu două paturi... dacă vrea... dacă n-are nimic împotriva... Dumnezeule! Auzi imbecilul! Să am ceva împotriva!

— Păi bine, Mitică, nu spuseși tu acum două minute că nu poți dormi cu cineva în cameră?
— Bine Costache, dar aici era vorba de omenie! Să fim umani! Îmi îndrept statura mea impunătoare și cu un glas gen «Herlea» din «Don Carlos», accept. Să fi văzut Costache, fericire pe ea! Douăzeci și cinci lei strecurați în mina hotelierului și visul meu devine realitate! «D-nă, mă adresa eu frumoasei

neconoscute, vă rog să mă considerați musafir în camera ocupată de mine. Luați cheia! Mă voi întoarce după ce iau masa!». Nu-ți mai spun, Costache, mulțumirile din partea ei și scintele în priviri din partea mea! Și mă duc, măi fratele meu, la restaurant... nu m-aș mai fi dus! Ce planuri! Ce cotrobăială prin memorie după totii clasicii și poetii învățați la școală! Nici nu știu cînd am mîncat, cînd am plătit și cînd m-am întors. Dar nu cu mîna goală! Șuncă... file de mușchi, trufe de ciocolată, o sticlă de Murfatlar și... flori! Tu știi că eu ador florile!

— Mie îmi spui!
— Ajung, Costache, în dreptul camerei. Inima îmi bate în piept, eu la rîndul meu bat timid în ușă. Nici un răspuns. Ah, desigur că s-a băgat în pat. Știu că mă va privi cu o surprindere cochetă și prefăcută... îmi va spune că îi e teamă... că e prima oară cînd doarme cu un bărbat străin în cameră... că pune mare preț pe cavalerismul meu etc. etc. În vreme ce eu mă voi apropia și luîndu-i mina o voi asigura de tot respectul și devotamentul meu...

— Cred și eu! Doar nevastă-ta era la București!
— Isprăvește Costache și nu-mi tăia elanul! După aceea, sărutînd-o ușor pe păr, i-aș fi spus liniștind-o: — Oh, d-nă, lasă-mă să sărut razele de lună din părul dumitale!...

— Nu mergea, Mitică!
— De ce mă! Nu-i poetic?
— O fi! Dar ce să caute luna în capul ei? Ce, era cheală?
— Vulgar ești, Costache! Asta-i o licență poetică! Mai bat o dată în ușă, tot atît de timid, tăcere. Intru! Într-adevăr, sub plapumă se ghicea forma unui corp. Ce coapse, Costache! Ce picioare lungi, Costache! Ce respirație precipitată,

bineînțeles de emoție! Calc în virful picioarelor, așed florile într-o glastră, aștern pe o tăviță șunca, mușchiul, prăjiturile, adaug două pahare, torn și mă adresez ingerului care m-a prăpădit: — Servitorul dumneavoastră, vă roagă să-i faceți cinstea de a gusta ceva!

— Pînă acum văd că toate-s bune și frumoase!

— Da. Dar de aici începe drama. De sub plapumă răsare o căpățină goală ca a lui vodă Radu Prasnaglava. Ridichea mai era și posesoarea unei perechi de mustați sure și înfoiate care, jur că l-ar fi scos din minți de invidie și pe Taras Bulba! Am vrut să strig dar glasul nu mă asculta, am vrut să mă mișc dar parcă eram înțepenit. Bătrînul se ridicase în capul oaselor și începu să infulece de zor, nemaiîncetînd să-mi mulțumească pentru amabilitate. Clefăind îmi spuse că nepoțica lui i-a vorbit de mine în termenii cei mai elogioși. Peste trei zile cînd Bombonica, auzi Costache? O cheama Bombonica! Cînd Bombonica va veni împreună cu soțul ei, să-l ia, îi va spune cît am fost de amabil! Mai trase două pahare cu vin, apoi se viri sub plapumă, spunîndu-mi:

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

— Stinge lampa că eu mă culc! De sub plapumă mă mai întrebă cu vocea lui pițigăiată: — Sforăi? Că eu sforăi... da mai mult șuier! Înțelegi, nu puteam sta cu copiii... căsătoriți doar de o lună de zile... hi, hi, hi hi!

Și gulia cu mustați dispăru sub plapumă. Am încercat să dorm. Aș! Locomotiva șuiera de parcă pornea din gara Caracal! De sub cristalul așezat pe măsută îmi rînjea un bilet bătut la mașină: — Sperăm că vă veți simți bine în hotelul nostru! Noapte bună!

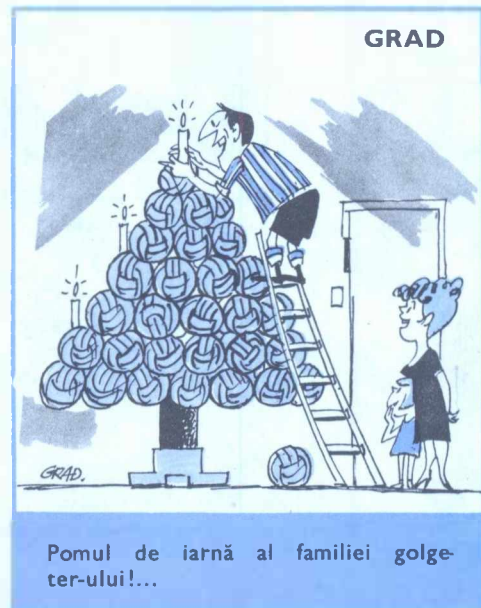

Într-o fermă sau ogradă
Lumea a-nceput să vadă
Cum găinile nu ouă
Ouah stas... O modă nouă
A făcut pe una ca să
Iasă
din anonim
Cu un ou mai pistruiat
Alta-n chip cotcodăcit,
S-a căznit,
A chirăit
Și-a creat un ou turtit.
Și de-aici, în avalanșă,
Cu modificări în branșă,
Una ouă un șurub,
Alta mai cu moș, un cub,
Una chiar un romboid...
Ba tot după Euclid,

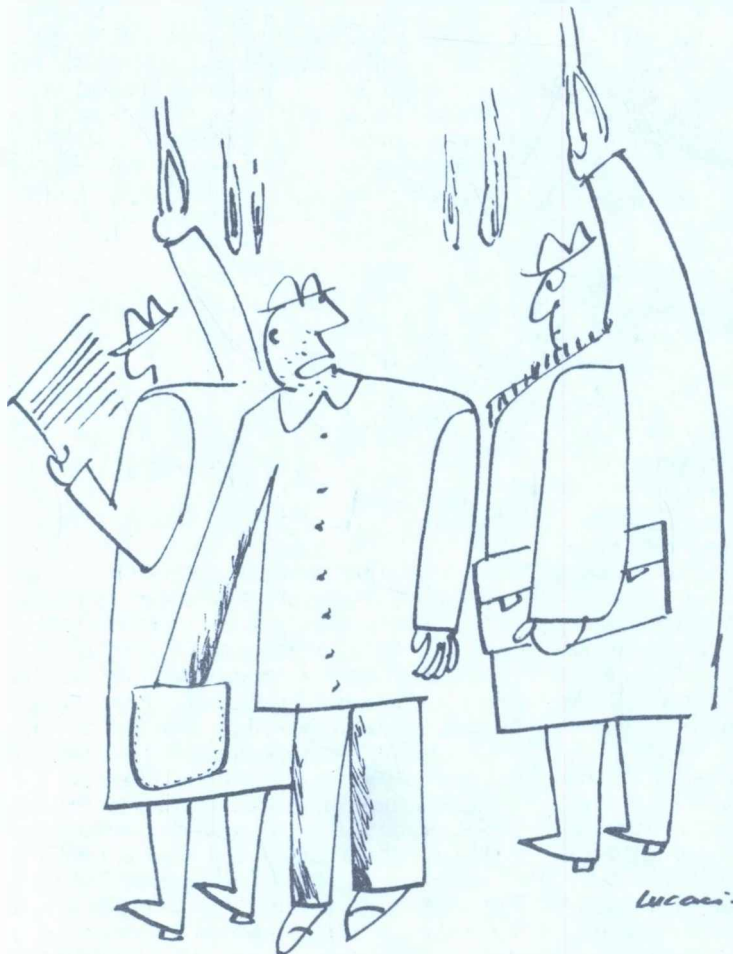
Una proiectează ca
Să încerce altceva:
Tînde, nu știi în ce fel,
Către oul paralel...

Diferite încercări
Cu multiple rezolvări,
Sub pretextul noului,
Scilciază oului
Coaja lui de var subțire
Cum există ea din fire.
Dar la cloșcă dacă-l pui
N-o să iasă nici un pui,
Că sucit în chip și mod
Oul e steril de plod.

CONSTANTIN
OTTESCU

Pomul de iarnă al familiei golgeter-ului!...

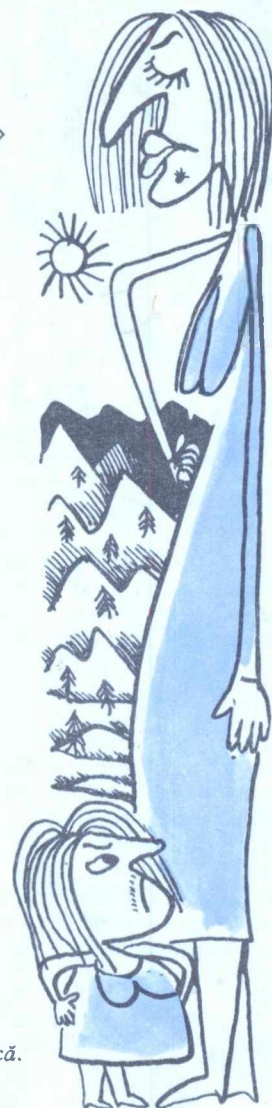
— Ce te uiți, n-ai văzut încă om cu mâna sensibilă la frig?

Taina PROVERBELOR

Într-un sat, departe tare
vieșua un biet flăcău
Și era băiatul nostru,
cum să zic... nici bun nici rău.
Deci, venindu-i și lui vremea
Ca să-și facă-un rost, o dată,
Mai că nu putea alege,
din tot satul, nici o fată;
Că era cătunul ăsta,
mic, pierdut într-un desiș,
Iară fete, numai două
bune pentru măritiș:
Una-naltă ca un plop,
Alta scurtă ca un dop.
Scunda: leneșă, murdară,
proastă și gilcevitoare;
Cea înaltă: arțăgoasă,
lacomă și birfitoare.
Diferite ca-nălțime,
doar un lucru hotărît e:
Că erau la fel de rele
și așijeri de urite.
Ce te faci? o iei pe scurta
ori pe lungă, costelivă?
Că de rele și nătinge,
Erau tot deopotrivă.
A stat mult pe gânduri omul;
ce să facă, ce să zică?
Și-n sfârșit:
Din două rele, a ales pe... cea mai mică.

VICTOR HÎLMU

CÎT VALOREAZĂ UN ZERO

În matematică semnul zero singur este egal cu nimic. La C.A.P.-ul Sintioara din raionul Bistrița însă un zero a însemnat peste o sută de mii de lei. Și iată cum. Cooperativei îi trebuiau 500 kg de emulsie Detox 25 la sută, contra paraziților animalelor. Ca să obțină emulsia, singura soluție era să dea o comandă prin Uniunea raională a cooperativelor agricole de producție Bistrița. Deci a făcut prin aceasta comanda pentru 0,5 tone, adică 500 de kg. Într-o zi a sosit și Detoxul. După ce au descărcat cele 500 de kg, oamenii s-au oprit crezând că au terminat. Cind colo, au văzut că în vagonul de cale ferată mai exista Detox. Un munte întreg. Încă patru mii cinci sute de kilograme. Și asta numai grație unui zero.

Acum, magazia cooperativei geme de Detox, iar cooperatorii gem și ei după cei 135 650 lei plătiți pentru cele 4 500 de kg. Și dacă soluția este emulsie 25 la sută, uluiala lor este sută la sută. Ce fac cu atita insecticid, a cărui stocare, în cantitate mare devine periculoasă? Uniunea raională nu dă nici o idee. Destul că a dat o soluție. Numai că, vedeți dumneavoastră, cu atita emulsie, e... mulsă de fonduri cooperativa agricolă!

L. LIVADARU

— Și aici ce e?
— Las'că ai să afli tu...

SADI RUDEANU ȘI
HORIA ȘERBANESCU

Decor: O mică masă de revelion, plină cu bunătăți. Totul este pregătit pentru două persoane. Un bărbat elegant, foarte bine dispus, face, fluierînd, ultimele pregătiri. Din cînd în cînd se uită la ceas. Sună telefonul. El, fericit, ridică: — Alo... Tu ești, iubito? Te sîrut, la mulți ani... te aștept... sînt fericit... am pregătit... Ce... ce? Ce spui? Și cozonac și cafea... cum? N-am înțeles... Nu poți să vii?... Cum adică, ai alte obligații?... În familie? Ce familie? Aha... Și eu ce fac?... Fac ce vreau? Da... bine... La mulți ani... Sigur! La anul... (închide telefonul) Și la mulți ani!...

(Se așază la masă... privește în gol, apoi își toarnă mașinal în pahar și bea)

SCENA A DOUA

(Pe masă două sticle golite. El, puțin chelchelit, discută cu un cocoș viu, care ciugulește din farfurie).

— Servește, dragă, servește... Și cum îți spuneam, asta a fost tot... Ieri, cînd am fost Moș Gerilă, și i-am dus o pereche de pantofi de 298, n-avea familie... astă seară are! Bine, dom'le! Hai noroc! Dumneata... nu bei nimic? Ah, îți strică alcoolul la «cucurigu»? Mă rog! Și ce n-am pregătit... icre, cozonac, piftie, am tăiat și găina din coteț... Și ea... mă lasă singur... noroc de dumneata, altfel cu cine mai legam o vorbă? Dar dumneata de ce ești singur?... Unde ți-e domnișoara? (Se uită la găina friptă de pe masă). Ah... Dînsa era... de asta... ai intrat matala aicea, sus pe masă... Domnule, ce rău îmi pare că ți-am tăiat-o! Condoleanțele mele! Uite, pe cuvînt de onoare, că nu mă mai ating de ea. Mîninc numai cartofii și mazărea. E bine? Ia spune, o iubeai mult? Nu fi trist, colega... Știi ceva?... fără me-najamente! Decît să fi pățit și dumneata ca mine... (arată găina friptă) mai bine așa!

Că miine venea să-ți spună și ea că are obligații familiare... cu un gîscan! Bag mina în foc... Pe cînd așa... Mai bine am băgat-o pe ea în foc. (rupe din răzbunare un picior din găină și mușcă cu sete din el). Nu te supăra... dar eu... una mușc și la alta mă gîndesc! Nu iei și dumneata, o aripioară?... Ia, domnule, o aripioară... ascultă-mă pe mine, că își lua zborul și asta într-o zi! (mușcă iar din picior). Și e și tare... ca să vezi... are 40 de ani, bătuți pe muche, și mie-mi spunea că merge pe 27... aiurea, merge pe cartofi prăjiți! Hai să bem... La mulți ani pe '68... Și noroc că nu te-am copt!... domnule... ce noroc că nu te-am tăiat și pe dumneata... Cu cine mai ciocneam un păhărel? Să bem în memoria concubinei dumitale... Și nu te supăra... dar putea să se lase mai moale! Auzi, aveai cu ea ceva discuții?... A matala, tot cu «mini-jupe» umbla? Mă rog,

poate o aranja că văd că are picioare lungi!... Dar a mea... a înnebunit!... Vede că n-o «prinde» și face pe vedeta! Eu înțeleg să fii vedetă, dar să ai pe ce... S-aduci un folos la casa omului... Uite, a dumitale făcea ouă!... Vorba ceea... mini-jupe — mini-sup... dar cu eficiență economică! Hai noroc! Da... domnule... o faci rasol, o faci cu mujdei... Fulgi... rentabilitate! Dar a mea... (arată masa plină). Uite... pierderi planificate! De ce taci? Spune și dumneata ceva! N-am dreptate? În orice caz... îți spun un singur lucru... sîntem frați de suferință, frați rămînem o viață întreagă. Hai noroc! Și să știi că iau exemplul de la dumneata... Cum n-o să mai auzi dumneata de-a dumitale, așa nici eu nu vreau să mai auz de a mea! Să se ducă învîrtindu-se! Cu mine nu s-a jucat nimeni pînă acuma! Da, colega... Așa să știi dumneata... Eu sînt bărbat... Nu sînt cîrpă, nu-s bătaia ei de joc.

(Sună telefonul)

El: — Alo? Da, iubito! Cum? Te-ai răzgîndit?... Vii imediat? Sigur că te iubesc! Te-aștept!

(închide)

Vineee! Uraaa! Vine, domnule... Bine că masa... (se intrerupe) Hopa... găina s-a dus... c-am mîncat-o! Ce-i mai dau ei? Ce-i dau să mînince? Colega, n-auzi... Nu mai am găină și vine dînsa... Colega... uite ce e... fără supărare, mi-a venit o idee (îl privește criminal). Noi doi tot prieteni rămînem, dar trebuie să mă salvezi. Prietenul la nevoie se cunoaște! Așa că... Îmi pare rău... Dar... Hai cu mine.

(apucă cocoșul, și iese cu el vorbindu-i)

— Asta-i femeia, domnule... cu o vorbă te omoară și cu alta te învie... adică pentru mata e invers. Dar rămînem prieteni... (iese).

de ȘTEFAN TITA

Plo-pul singuratic
Desfrunzit în ploaie
Geme, se îndoiaie
Parcă-i un lunatic...

Sus pe vîrfu-i veșted
S-a fixat o cioară,
Care ne măsoară
Din tălpi pînă-n creștet...

În silabe grave
Își spune părerea,
Forfecînd tăcerea
Croncăniri gîngave...

Plo-pul se agită
Parcă-i o biciușcă,

Invidia-l mușcă!
Tremură, palpită...

Bradul drept ca spada,
Coborînd din munte
Pe cărări cărunte
Iată-l trece strada.

Plo-pul n-are pace
Căci, precum se spune,
Nici printr-o minune
Mere nu va face.

Cum nici micșunele
Răchita nu crește,
Bradul-n schimb rodește
Jucării și stele...

CÎTE UN CADOU

Unor critici care se perie unul pe altul

Reciproc se tîmîiază
Și cu vorba se mîngîie;
Dar vreo operă de vază
Să creeze ei?... Tîmîie!

H. VICTOR

La inaugurarea stadionului din Craiova, niște spectatori turbulenți au aruncat cu pietre în arbitrul unui meci de fotbal.

Adevăr grăiesc eu vouă,
Ne spunea arbitrul Petre,
La Craiova pică rouă...
Pică rouă, dar și... pietre!

Filmul «O zi nu tocmai norocoasă» nu s-a bucurat de elogiile criticii.

Eram într-o dilemă mare
Să merg la film? Să stau acasă
M-am dus! Și am avut —
se pare —
O zi nu tocmai norocoasă!

Tînărul actor Dan Nuțu are remarcabilă creație în filmul «minețile unui băiat cuminte».

Te-ai consacrat, deci ține m...
Și-ascultă-mi, rogu-te, povă...
Să fii mereu băiat cuminte,
Mereu... Nu numai diminea...

S. MASSI

POSTA REDACȚIEI

DIN CAUZA ABUNDENȚEI DE MATERIALE, OBISNUITA «POSTĂ A REDACȚIEI» LIPSEȘTE DIN ACEST NUMĂR. TOTUȘI, RUGĂM PE COLABORATORII NOȘTRI CARE NE-AU SCRIS SĂ NU FIE IMPACIENTAȚI, DEOARECE VA APĂREA. LA ANUL, ȘI LA MULȚI ANI...

I. DAVIDESCU

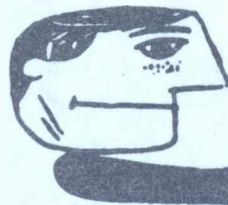
Un moș Gerilă pedant

ALECU POPOVICI

PREGĂTIRI PENTRU TURNEU

— ...Luăm și castelul?
— E greu. Suie-l în vagon, coboară-l din vagon... Se și degradează. E poleit... Prea multe ziduri. Luăm numai puntea.
— Bine! Fără ziduri!
— Marcăm zidul...
— Și pădurea? Îți dai dumneata seama? Îi zboară toate frunzele la drum! Anul trecut, în gară la Brazi, băieții au uitat la descărcat tocmai un brad... Noroc că era pădurea cea adevărată aproape... Dar a apărut o cronică... Cică sintem naturaliști. Eu zic să luăm numai un tufiș... Și apoi nu mai cărăm nici spada. Băiatul e voinic. Își face treaba și cu un pumnal. Are briceag cu tirbușon.
— Și mai e ceva. Balconul. Nu incupe pe ușa vagonului... Nu s-ar putea numai o fereastră?...
— Încercăm. În loc să se cațere pe scară de frînghie sare pe fereastră. Scăpăm și de scară. Avem loc de o damigeană, că tot trecem pe la Odobești.
— Și eu aș avea o rugămintă... interveni debutant.
— Spune draguță...
— Știți, joc pe un bătrîn... Barbă lungă... Cald în vagon... N-aș putea să-l joc numai cu cioc sau cu favorite?...
— Dar epoca...

— Stilizăm... Are dreptate băiatul. O perucă ajunge!...
— Stați. Orchestra... Nu vor să meargă. Au de revelion angajament la local. Cică nu le rentează cu noi!
— Știa parcă cineva din mașiniști să cînte la acordeon... Să învețe Titi refrenul! Îl băgăm la «figurație specială». Pentru un pol ăsta cîntă și la cimpoi scoțian.
— Și figurația de la bal?
— Pe mine mă întrebi?... Dă-i rolul baronului lui Tică, recuziterul, fă-l marchiz pe Fănică și duce... Da... Să țină Costică zece minute reflectorul și să facă electricianul pe ducele. L-am văzut eu atunci, la reuniune... Are ținută și calcă drept.
— Și contesele?
— Miți cabiniera și Leontina... Spune-le să stea cu fața la fundal... Miți e cam smolită la față și să stea cu un evantai deschis...
— Erau evantaie pe atunci?
— Nu-mi fă greutăți. Mă ajuți în muncă sau cauți «note» pentru gazetă? Nu luăm sufler. «Ce se sare nu se fluieră». Și nu uita, spui băieților să dea bătaie simbătă. Să tragă un «rasol» de jumătate de ceas. Vrea lumea să prindă «Évadatul»... Că dacă îl scapă, nu-i mai prinde la turneul nostru nici... locotenentul Gerard!

ur
DE DEPAR

URZICO DRAGĂ,
În cadrul Sfatului popular al orașului Constanța a fost pînă mai dăunăzi șef de birou la secția de învățămînt unul Roșca Gheorghe, care poate fi socotit un mare creator. Prin niște hocus-pocus-uri bine sincronizate a reușit să înființeze un post de bibliotecar la școala generală de 8 ani din Agigea, unde s-a autouns titular! Fiind însă ocupat cu treburi în Constanța, nu trecea pe la școala din Agigea decît numai în ziua cînd se plătea salariul. Așa că nu i se poate reproșa lui Roșca că nici n-a călcat pe acolo. A călcat el, dar cu... stingul!

I. Theodor, Constanța

URZICO,
Ca să-ți cumperi un recamier produs de întreprinderea «Arta Mobilei» din București nu-i chiar atît de simplu. S-a găsit un procedeu complicat care, se pare, satisface pe deplin... exigențele unei proaste

serviri. Astfel, piesele din ale recamierului se ridică de la unitate a acestei întreprinderi, partea tapisată se obține de la unitate. Asta înseamnă două unități, ceea ce echivalează cu o unități suplimentară, pierdere de și risipă de energie. În plus, trezești că partea care se potrivește la scheletul de tean, că... alte drumuri.

Trebuie deci ca Arta Mobilă să ajungă neîntârziat la o vînt mai lesnicioasă, că doar n-are să-și obosească, cu alergătura, clientela. Că, altfel, din pricina camier-urilor o să cadă cumpărătura la pat!...

G. Mătăsaru, Iași

URZICO,
Avînd unele treburi la Uzina utilaj minier din orașul Dr. Pe Groza am aflat: o poveste tragică hazlie în materie de aprovizionare. La un moment dat, uzina de

RECLAMAȚIE LA O RECLAMĂ

În troleibuze și autobuze au apărut de curînd afișe prin care Difuzarea Presei ne adresează, cu o uluitoare ingeniozitate, următoarea invitație:

«Citiți ziarele și revistele preferate. De vînzare la toate chioșcurile».

Este evident că, fără această prețioasă îndrumare, ne-am fi apucat să citim, ca niște neinițiați ce sintem, ziarele și revistele pe care nu le preferăm! Și e limpede că nu ne-am fi dus să le cumpărăm de la chioșcuri, ci de la raioanele de mezeluri și brînzeturi!

Propunem Difuzării Presei să-și consume în continuare fondurile de reclamă pe anunțuri la fel de folositoare și ne permitem să-i recomandăm și noi cîteva mostre.

De pildă:

«Ziarele apar zilnic, iar revistele săptămînale — săptămînal».

Sau:

«Nu cumpărați o publicație înainte de a apărea sau după ce se epuizează».

Sau eventual:

«Citirea presei este utilă. Citirea afișelor Difuzării Presei — nu».

V.B.